

Györe Balázs /

„FEKETE, FEHÉR, HÓ, ESTE, JÓ”

1990. Tavasz van. Elmegyek a rendőrségre, hogy meghosszabbítsam a személyi igazolványomat. 2005 tavaszáig lesz érvényes.

1990 tavaszán bizonyítani tudom, hogy nem kapom kézhez leveleim egy részét, és nem érkeznek meg azok a küldemények sem, amiket én adok föl, például a Fehérvári úti Nagy Postán. Éppen ezért nem postázom azt sem, amit most írok, nem adom föl, nem küldöm el expressz és ajánlva, hanem személyesen adom át Kőbányai Jánosnak.

Éjjel azt álmodtam, hogy üldöznek, vallatnak, megkorbácsolnak. Odakötöznek egy lóhoz, és magukkal vonszolnak...

„The two strange dolls that entered Joseph K’s room at morn also entered mine, and ate at my table, and examined my scribbles, and followed me night and morn from the houses of lovers to the cafés of Centrum.”

Ez K betű. Ez K úr. Ez Kelet-Európa. Ez menedékhely. Ez Kafka kastélya – utolsó bástyája az egzisztenciának. Ez meg nem közelíthető!

Az ótátrafüredi alkotóház alagsorában van a konyha. Itt szoktunk reggelizni. Vízet forralunk teának, kenyeret szelünk, kávézunk. Az egyik nap meglehetősen későn mentünk le reggelizni. A megszokott, ismerős arcok helyett egy idegen, idős férfit találtunk a konyhában. Egy termoszal bajlódott. Piros ingben csoszogott ide-oda. Köszöntem neki. Kezdetben legyintett ránk, durván, elutasítóan – talán azért, mert megzavarhattuk őt a lánnyal. Hozzáláttam a reggelink elkészítéséhez. Az öreg, görnyedt hátú férfi szürcsölni kezdte a teáját. Aztán hogy, hogy nem, szóba elegyedtünk egymással. Azt dörögte az orra alatt, nem érti, hogy miért nem tettek ki cukrot az asztalokra. A nyáron még úgy volt. Megértettem, mit mondott, és természetesen felajánlottam neki a cukrunkat. A bal füléhez tette a kezét: „HE?” Még egyszer megismételtem a mondatot, hangsúlyosabban, orosz-német-cseh-lengyel keverék nyelven. Ezt sem érthette, mert fölállt, odabotorkált az asztalunkhoz, és egészen közel hajolt hozzám. Megértettem, hogy rosszul hall. Bemutatkoztunk. „Kafka” – mondta. „Kafka.” Amikor kiderült,

hogy magyarok vagyunk, hozzátette a vezetéknevéhez, hogy Ferenc, így, magyarul. Megismételte: „Ferenc.” „Fekete, fehér, hó, este, jó” – mondta magyarul, aztán visszament az asztalához. Angolul beszélgettünk tovább. Helyesebben csak ő beszélt, én bólogattam, hisz nem érthette volna meg a szavaimat ilyen távolról. Olyasmit mondott, hogy 1945-ben Kassán volt első titkár, aztán letartóztatták, föl akarták akasztani. „Nagyon öreg vagyok. Hetvenhat éves” – mondta. Hirtelen fölállt, elmosta a poharát, majd orra alatt a sajátos dörmögésével kicsoszogott a konyhából. Tehát ő is egy Kafka, író, Prágából, piros ingben, jelenleg az ótátrafűredi alkotóházban. Ahogy kilépett az ajtón, eszembe jutott, hogy napokon át láttunk egy hatalmas csomagot a hallban, amely egy Kafka nevű embernek volt címezve. Még neveltünk is, mondván, nicsak, Franz Kafkának csomagja érkezett. S lám, a csomagja után Franz Kafka valóban megérkezett... Még sokáig dideregtünk a konyhában. A kislányom bevallotta, hogy fél.

KLIMÓ KÁROLY RAJZAI

Az előbbi kis írásból két évvel ezelőtt kihúztam néhány mondatot. Például ezeket: „Nem mondhatok el ma többet az életről, mint azt, hogy közel a halál.” „Megjött (Kafka), és érkezésével közelebb került hozzánk a halál.” Most *visszaírom* őket a helyükre.

A rajzok feketék. Nem látom jól az arcokat. „Egy ember megijed. Raktárban van, és nem talál ki” – mondja a lányom arról, amit maga előtt lát. Mégis jól látom az arcokat. A rajzok fehérek.

Hónapok óta az asztalunkon van Klimó Károly műbőr kötésű könyve, albuma. Nem tesszük el, nem soroljuk be a többi album közé. Itt hagyjuk. Itt marad. Jó szaga van. Ez lesz a helye. Hogy bármikor belelapozhassunk.

Franz Kafka: *A kastély*, Európa Könyvkiadó. Budapest, 1979. *A kötet rajzait Klimó Károly készítette.*

We roll around the old town streets and under Kafka's house.

